

Jan Kholl

**Tajný
život
domo-
rodciů**

HOST

Jan Kroll

**Tajný
život
*domo—
rodci***

BRNO 2023

Vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury ČR

© Jan Khol, 2023

Cover picture by Gray Cat / Shutterstock.com

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1428-1

ISBN 978-80-275-1628-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-1629-2 (EPUB)

ISBN 978-80-275-1630-8 (MobiPocket)

Prolog

Seděli v hotelu Sluníčko, venku psí zima. Kouřila jednu cigaretu za druhou, a když mluvila, lehce se nakláněla dopředu. V pauzách se zase zakláněla, jako na horské dráze, jenže tohle nebyl lunapark, ale hotelová restaurace kdesi v srdci Čech, kousek od jejího pracoviště, kde je vážně, vážně nešťastná, jak mu řekla hned na úvod, když mu nedala pusu, jen se na něj zadívala, na chvíli možná s úsměvem. Načež se znovu zahloubala do sebe.

„Dám si vykostěné kuře,“ řekla a odložila jídelní lístek.

„Dám si také vykostěné kuře,“ řekl.

Číšník odešel, a tak jen seděli a pozorovali zvadlé květiny v broušené váze.

Dojedli.

Ona se už lehce nudila a on měl také dopito.

Zaplatil.

A pak šli každý jinam.

To bylo pak.

A předtím?

Mraky. Vzduch. Vítr.

Vytáhl z tašky blok a tužku, aby si všechno zapsal. Než se to vypaří. Aby se mohl šťastně dívat do budoucnosti, šťastně čekat na stáří. Venku byla psí zima, v období na přelomu října a listopadu je venku vždycky psí zima. Seděl na lavičce v parku, drkotal zuby a pokoušel se co nejúhledněji zaznamenat nezadržitelný tok myšlenek.

Přál si být úplně prázdný.

Část první

Startuji z Čcheng-tu

Prochází se ulicemi Prahy. Míří domů, ale nespěchá. V kabelce těhotenský průkaz. Na ten pozor, ten je teď mnohem důležitější než občanka! Zastaví se na nábreží a pozoruje kotvící lodě. Je příliš brzy, v přístavišti zatím žádný pohyb.

Miriam si rozdělila budoucnost na trimestry a přemítá, kolik ultrazvukových vyšetření bude muset absolvovat. O kousek dál, na kopci pod Vyšehradem, je podolská porodnice. Tam chtěla původně родit, máma jí to však rozmluvila. „Lepší to bude u Apolináře, věř mi.“

Matky jsou určující. Určí rasu, náboženství, vytyčí bezprostřední život. Matkám je třeba věřit. Uctívat je a poslouchat.

A pak jsou tu tátové. To jsou ti páprdové, kteří u šaten čekají na kabáty a občas jsou vysláni do krámu, když se zapomene koupit tvaroh nebo Hera. Ulejvači zalezlí v hospodách.

Ale vědí všechno, to se jim musí nechat. Nebo téměř všechno.

„Tati, co jedí mouchy?“ zeptala se jednou.

„Já myslím, že mouchy jedí jiný mouchy,“ odbyl ji. Měl zrovna něco na práci a ona byla dost hlučná. Poskakovala po chodbě, zaběhla do ložnice a zase se vrátila. Táta počítal na kalkulačce a výsledky zapisoval do velkého zeleného sešitu. Máma nebyla doma.

„Co je zas?“ obořil se na ni.

„Otevřeš mi přesnídávku?“

„Ty to neumíš?“

„Umím.“

„Tak si ji otevři sama. Musím pracovat.“

„Ale to přece nejde, když mám ruce od čokolády.“

Kráčí ulicemi a vzpomene si na své zamatlané dětské packy. Na otce, který ji zahnal do koupelny. Pustil vodu

a zkoušel, zda není moc horká. Pak jí mydlil ruce a zvedl ji nad umyvadlo, aby si je mohla opláchnout.

„Ručník! Ručník!“ křičel, když chtěla bez utření vyrazit z koupelny.

Tohle všechno jí dnes vytane na mysli.

Cestou od gynekologa.

Po Vltavě propluje parník a rozhoupá malé loďky v přístavu. Po nebi se přežene mrak, možná se dá do deště. V dálce se objeví tramvaj. Miriam přidá do kroku a přejde na refýž. Čeká docela dlouho, než rozpozná její číslo.

2

V rozlehlé hotelové hale hladí podrážkami tlustý koberec a zmateně přechází od jednoho výtahu k druhému. Je jich asi osm, postupně všechny přivolá. Dlouho se nic neděje, jen vzdálené zvonění talířů a skleniček, tlumené hlasy večerících lidí a vůně kořeněného jídla mu připomínají, že v hotelu není sám.

Ozve se tiché cinknutí a vchod do výtahu se rozevře. Přivítá ho zlatě orámované zrcadlo a medový hlas, který odříkává cosi v čínštině. Hlas stále něco recituje a Petr mžourá do zrcadla, dívá se na sebe zamračeně, vůbec ne přívětivě, jako na něco nevábneho, cizího a nepříjemného. Je na služební cestě, a tahle tvář je stejná jako doma. Něco se musí stát. Třeba se výtah sám od sebe zastaví, zlaté zrcadlo praskne, sametový hlas se zasekne uprostřed nekonečné věty. Jenže výtah jede dál, dveře se otevírají a zavírají, život pokračuje v hotelových chodbách.

Petr na pokoji otevře velký tmavý kufr a prohlíží si úhledně vyrovnané komínky prádla. Zavazadlo mu chystala Dana, a tak nemá tušení, co si vzal s sebou. Dana je nitroděložní tělísko. Dana je taky jeho žena. Petr každý

den vyrobí sto milionů spermií. Ale s Danou je to jako házet hrách na zeď. Košile, sako, kalhoty, trička. Kratásky, kdyby bylo teplo. Plavky do hotelového bazénu. A ovšem, dvě knížky, kdyby měl dlouhou chvíli. V jedné se píše, že „šťěstěna rozdává koláče“.

Šťěstěna je relativní pojem, napadne Petra, pokračujícího v inspekci zavazadla. Šťěstěna je každé nové ranní probuzení, v klidu dojedená snídaně, cesta do práce bez karambolu a samozřejmě šťastná rodinka (doložená fotografiemi rozesmátých dětí v tlustých albech či v barevných rámečcích na stěnách pokojů), bez toho by to nešlo. Hlavně o to poslední Petr vždycky usiloval. Takovým přihlouplým měšťáckým způsobem, řekla by Miriam.

Položí knihy na noční stolek, ačkoliv tuší, že je za celý pobyt ani jednou neotevře. A pak si sedne na postel u velkého okna, jež sahá od nebe až na zem. Přemýšlí, jak se mu bude spát v té obrovské výloze. Z postele v sedmnáctém patře vidí ulice s auty a spěchajícími chodci, jezdce na skútrech i jezdce apokalypsy.

Nebe potažené smogovým oparem potemní a město se rozsvítí miliony lamp. Petr sjede do haly a zastaví se u čtveřice recepčních, které ve strnulém sedu připomínají oživlé erotické panny. Špulí rty jako kapřící v kádích, těkají malýma očkama a štíhlými prsty hbitě přejíždějí po klávesnici počítače. Petra při kontaktu s recepčními začne dráždit představa dokonalé orientální masáže. Stačilo by klouzavý pohyb prstů po klávesnici přenést jinam.

„Můžete si nakoupit, tímhle směrem je obchodní dům. Můžete si koupit suvenýry. Můžete si dát fast food,“ omílá jedna z Číňanek naučené věty, s hlavou stále mírně skloněnou. Na sobě má šedý kostým a vlasy sepnuté lesklou sponou. Petr se marně pokouší navázat oční kontakt. Dívka je bledá a jakoby bez života, Petrovi se zdá, že skrze

ni promlouvá někdo jiný, snad ten medový hlas z výtahu nebo sám velký Mao.

„Možná vám z místního jídla nebude dobře. Třeba nesnášíte kořeněnou chuť...“

„Nevadí mi to,“ ubezpečí ji.

„Možná chcete jíst u McDonalda. Chtěla bych vás upozornit, že v Čcheng-tu je McDonald's. Ukážu vám na mapě, jak se tam dostanete.“

Petrovi se dívčina starostlivost začíná protivit a reaguje stále podrážděněji. Rozhovor nakonec předčasně ukončí. „Děkuju, najím se v hotelu,“ řekne úsečně a zamíří k východu.

Nábřeží je tmavé a ponuré, jeho koncentrovaná bezútěšnost v Petrovi vyvolává pocity opuštěnosti. Od řeky neznámého jména doléhají výkřiky, veselé i smutné, hlasitý smích střídá tichý usedavý pláč. Na tom ale není nic zvláštního, pomyslí si, to je přece ve všech zemích stejné. Všude se najde něco zlého a něco dobrého.

Voda v řece je tmavá a téměř se nepohne. Petr přemýšlí, kterým směrem půjde a zda vyrazí za nákupy, ale pak si uvědomí, že si v hotelu nestačil vyměnit peníze, a tak bezděčně pokračuje, kam ho nohy nesou. Projde po nábřeží a na hlavní třídě, která se z dálky hlásí jásavými neony, vstoupí do světelné lázně, připravené zdánlivě jen pro tento večer a tento okamžik. Od řeky je slyšet zrychlený tep jedenáctimilionového města a k uším doléhají radostné výkřiky i zoufalé nářky, po ulici běhají opuštění psi jako váleční sirotci a noc se po malých kouscích odlupuje od své magické podstaty, než ji spořádá ráno páchnoucí šedí a smogem zatažené oblohy.

Pod chatrnými přístřešky venkovních hospůdek voní konvice s čajem. Lidé se za ním zvědavě otáčejí, hubené Čiňanky se zvědavým pohledem i brunátní Čiňané se širokým úsměvem a tričkem vytaženým nad blahobytný

pupek. Každý v ruce svírá velký placatý mobil a na dřevěných kulech pod hospodskými přístřešky září obrovské televize.

Po návratu do hotelu se Petr cítí unaveně. Zabere mu dost času, než zjistí, kde se vypíná která lampička, které dveře vedou do koupelny, zda je lepší vlézt do vany či do sprchy a jak použít trysky zabudované ve stropě. Z koupelny přeběhne rychle do postele, zhasne poslední lampu, ale obrovský obdélník okna, ten rozevřený jícen pulzujícího města se mu při nejlepší vůli zhasnout nepodaří.

3

Kristýna sedí na kraji postele a zhnuseně se dívá na šaty, které si má obléknout. Budu v nich vypadat jako štětka, pomyslí si. Za okny už hezkou chvíli tepe přelidněné čínské město.

Říkali, že má být na recepci přesně v šest hodin, ani o chlup později. Vlastně po ní chtěli plno věcí, které okamžitě zapomněla.

Zívá.

Chtěla by ještě na chvíli do postele.

Do šíleně rozhrabané postele, kterou by neustlala ani armáda pokojských.

Ale to nejde, nestihla by to.

Cestou do koupelny škobrtne o nevybalený kufr. Překáží jí v cestě jako nějaká neurčitá připomínka domova. Domova, který nemá a nikdy mít nebude.

Domova, po kterém se jí tudíž nemůže zastesknout. Chtěla by spát.

Napouští vodu do vany a dívá se vyplašeně do zrcadla. Má velké zelenohnědé rozmazané oči.

Ráno páchne podle očekávání smogem a šedí. Na nočním stolku leží rouška, Petr ji vezme na chvíli do ruky a zase odloží. Zaostří na televizní ovladač, misku s ovocem. Včera jsem nevečeřel, vzpomene si. Pak se rozdrnčí telefon. Zvedne sluchátko, ale na druhé straně mluví jen automatický systém.

„Už jdu,“ zabručí. Vlastně nemusí říkat nic, ale upozorňovali ho, že pokud sluchátko jen zvedne a bude mlčet, telefon může zvonit až do úplného zbláznění.

Když se holí, připadá si v zrcadle se zlatým rámem jako umrlec v otevřené zdobené rakvi. Poslední týdny z něj vysály všechnu energii. Bude to chtít nějaký východní elixír, napadne ho, a vzápětí se té myšlence zasměje. Při probírce šatníku si zkouší hotelový župan, ovšem je moc krátký, sotva mu zakrývá rozkrok. Také trepky mají spíše dětskou velikost. Obojí vrátí do skříně a začne se strojit na snídani.

Sjede zlatým výtahem do vestibulu a spleť chodeb se vydá za zvukem cinkajících sklenic a talířů. V jídelně se zařadí za nedočkavce otevírající nádoby s polévkou, rýží, knedlíky, nudlemi, zeleninou, vejci, rybami a tofu a s mírným neklidem sleduje, co se bude dít. Obrovskou dvoranu plní zástupy hotelových hostů. Většinou na sebe něco pokřikují, občas se někdo při pohledu na Petra zarazí a odmlčí se, chvíli čeká, snad přemýšlí, kde se tady vzal a co tu dělá, zda vůbec umí vykostit a naporcovat rybu, jíst hůlkami a podobně.

Petr raději než do odulých obličejů zdejších mužů pohlíží do tváří žen. Už ty čtyři robotické recepční v něm rozehrály známou strunu, a přestože měl ráno pocit, že se každou chvíli odporoučí na věčnost, v jídelně se mu při sledování mladých Číňanek nálada podstatně zlepšuje.

Bezpochyby to souvisí s těmi těly, ladnými pohyby, s tím jejich pekelným smíchem, dlouhými voňavými vlasy, tmavými a rovnými jako koňské žíně, rudě nalíčenými rty, dlouhými řasami a geometricky přesným obočím.

Co se týče opačného pohlaví, je přes pokročilý věk a četné zkušenosti pořád snílkem. V mládí ho ke snovým stavům přivedla plachá povaha, která mu bránila v masivnějším sexuálním vybití. Co v té době zameškal, musel dohnat s pracně získaným sebevědomím později. Zpočátku také tápal, co ho na dívkách tak přitahuje, zda je to vnější podoba, nebo spíš vnitřní půvab, určitá drobná gesta, která běžně dělají a jejichž efekt je omračující.

K pochopení ženského myšlení měl lepší podmínky než jeho spolužáci. Snad proto, že vyrůstal v neúplné rodině bez otce a sourozenců, přejímal matčino chování a cítil se být do jisté míry také ženou. Jednou si dokonce tajně půjčil Tamařiny šminky, nalíčil se a pak se dlouze prohlížel v zrcadle. Přibližoval svou tvář stále blíž, až se rty dotkl studeného povrchu. Pocítil při tom do té doby nepoznané intenzivní vzrušení.

Když se později na pionýrském táboře poprvé vyspal s dívkou, byl překvapený, jak je to snadné. Mechanický pohyb hýždí, šustění spacáku a tlumené sténání o dva roky starší instruktorky vzbudily zájem obyvatel okolních chatek, nikdo se však neodvážil ani zakašlat, a někteří puritáni se dokonce báli otevřít oči. Bylo jen otázkou času, kdy na něj jedna z žen, které potkával, ukáže prstem a oznámí mu:

„Vezmu si tě za muže.“

Myslel si, že to bude Lenka. Ale nebyla. Lenka zůstala někde v prachu cest, rozdrčena na jemný štěrk. Lenka, jeho prokletí.

A tak to byla Dana.

Prokletí číslo dvě.

Tehdy ještě nevěděl, co ho čeká. Líbilo se mu, že Dana má hezký, výrazný obličej a ještě hezčí a výraznější prsa. Pozval ji do svého spacáku a zakrátko byla těhotná. Poprvé a naposledy. Pak si koupili byt a auto a založili prosperující cestovní kancelář...

Jejich dceři bylo nedávno dvacet. Jmenuje se Miriam, což znamená, že ji Bůh miluje. Taky je to prý kapka v moři. Nebo možná hořká kapka. Petr zkrátka v životě vsadil všechno na jedinou kapku. Zatímco snídá v čínském hotelu, Miriam kráčí po Praze a v hlavě jí vříská saxofon „Shine On You Crazy Diamond“. Protekla mu mezi prsty jako voda při ranní hygieně, je nenávratně pryč, uvědomí si při napichování malých knedlíčků, které tvarem připomínají hlavičky všudypřítomných pand. Vidí v ní pořád toho cvrčka s plavou hřívičkou. Na Danu si tak často nevzpomene. Proč taky, když ji má pořád na očích? V rodinné firmě je Dana šéfovou a Petr příležitostným otrokem. Tak to aspoň vidí on. A pak je tu ještě staříčká Tamara. Matka je určující. Takže jsou tři — Miriam, Dana a Tamara. Tři generace žen, z nichž žádná nedokáže svá očekávání zformulovat do jasně srozumitelného vzkazu pochopitelného pro běžně uvažujícího muže.

5

V těch šatech vypadá jako kráva. Nedá se v nich sehnout, je strašně sešněrovaná. Dovedli ji k nějakému stánku a teď tady trčí. Bude to muset vydržet. Usmívají se na ni. Ona se usmívá na ně. A za to ji platí. Jsou to lehce vydělané peníze. Usmívat se přece umí. Usmívá se ráda. Usmívala by se i zadarmo, kdyby na to přišlo.

Poslední týdny, měsíce a roky Kristýnu přibily dlouhými hřebíky do sterilního dvoupokojového bytu, na který

si s Michalem — to jí bylo sotva devatenáct — vzali hypotéku. Mají tak společný dluh a společný život na dluh.

Kristýnu život s Michalem někdy baví a někdy vůbec ne. Poslední dobou platí spíš to vůbec ne. Třeba s ním nerada spí. Fakt nerada. Nějak se to zkazilo nebo co. Nějak se to podělalo.

Michal vůbec nemá fantazii. Píchá ji jako robot. Píchá ji úplně bez vášně. O co lepší byli nadrženci po zábavách, co se jí ani nedokázali trefit mezi nohy. To se jemu stát nemůže. Michal má přesnou mušku. Michal je architekt sexu. Neustále ji podkládá polštářky, aby dosáhl co nejpohodlnější pozice. Možná by nebyl marný zvedák motorů, chce se jí navrhnout. Ale mlčí. Dívá se do stropu a mlčí.

„Dáš si sprchu první, nebo až po mně?“ vítá ji po příchodu domů obligátní větou, která je zašifrovanou výzvou k úmornému jednotvárnému sexu. Když se po půlhodině oba důkladně umytí sejdou v ložnici, Michalova kůže připomíná růžové plátky šunky. Kristýna leží na zádech, vztyčená kolena jí omezují výhled na Michala, který běhá po pokoji a řeší poslední technické detaily.

Kristýna sleduje Michalovu přípravu na milování s mírným znechucením. Úzká hadice penisu, pohupující se ze strany na stranu, slepené chlupy na Michalově hrudníku, mokré vlasy sčesané dozadu dávají vyniknout utrápenému čelu. Zarudlé oční bělmo a bílý zadek poskakující jako tenisový míček v ní zabíjejí poslední zbytky ženského chtíce. Když se jednou Michal ohne ke spodní policiče nočního stolku pro tubu s lubrikačním gelem, Kristýna téměř propukne v smích. Chudák Michal neví, že je mu v tu chvíli krásně vidět nejen do hlavy, ale i do konečníku.

„Líbilo by se ti to do zadku?“ napadne ji.

Co kdyby si tentokrát role vyměnili? Co kdyby ho pro změnu jednou klátila ona?

Michal se té otázce podiví. Chvíli nad tím vážně přemýšlí, pak do dlaně zkušeně vymáčkne trochu lubrikačního gelu a zavrtí hlavou. „Jindy, jo?“

„Ale já myslela do tvýho zadku, ne do mýho.“

„Cože? Tak to už vůbec ne,“ ošije se.

„Jsou na to takový speciální tenký vibrátory,“ rozvíjí svůj nápad Kristýna.

„Jak říkám — nemám zájem, díky. A dej nohy od sebe, prosím.“ Matrace se natřásá, jak se k ní Michal blíží po kolenu s prsty zamatlanými od gelu.

Kristýna poslušně roztáhne nohy a znovu se dívá do stropu. Michal jí strčí prsty s gelem do pochvy a několikrát jimi zakrouží. Zbytek gelu nanese na svůj vztyčený úd. Rychlým třením mu dodá větší tvrdosti, aby mohl bez problémů probodnout Kristýninu vaginu.

Už je to zase tady.

Zívá.

Chtěla by si ještě na chvilku zdřímnout.

Ke stánku přichází parta Číňanů a zírá jí na dekolt. Kristýna se usměje.

Vypadá v tom fakt jako kráva.

6

Do jídelny vcházejí další Číňanky a zvědavě se rozhlízejí. Některé jsou velmi krásné. Mají bílé rovné zuby, potmělou pleť, oči jako hlavičky sirek a drobné ušní boltce. Když je Petr míjí, bezradně se usmívají. Ale jen zdánlivě. To spíš on je bezradný. Zmocňuje se ho panika. Stojí nebezpečně blízko a snad vinou časového posunu a špatného spánku ho košile začíná škrtit a čelo mu polévá pot. Možná je to i tím, že z hrnců stoupá pára a ohříváče nápojů pracují

na plné obrátky. Petr chvíli pozoruje kuchaře smažícího vejce na obrovském tálu, a když to přestane být zajímavé, zabrousí pohledem zpátky k jedné z rozesmátých dívek. Přemýšlí, jak ostré a pichlavé musí mít hroty bradavek, jak by reagovaly na dotek a jak asi voní její malá vagina. Po chvíli dospěje k závěru, že kolem něj nestojí dívky, ale půvabné cizokrajné ještěrky, které na sebe vzaly lidskou podobu.

V záplavě mladých dívek Petr zavadí pohledem o jaterní skvrnku, která se mu čerstvě objevila na hřbetu levé ruky. Jedna z prvních předzvěstí smrti, napadne ho. Nedávno si všiml, že Dana má naopak světlejší, nepravidelné skvrnky na prsou. Nejspíš je to od toho opalování, myslí si Petr. Jeho žena slunění miluje a dokáže se mu oddávat dlouhé hodiny. Opaluje se většinou s rozhozenýma rukama a roztaženýma nohama, takže připomíná pěticipou hvězdu. Zabere tímto způsobem téměř celou deku, pro Petra zůstane jen úzký proužek.

„Seš hubenej, to ti stačí,“ říká Dana zlomyslně.

Petr v takových situacích rezignovaně sedí na zbytečku deky a náladu si zvedá pivem a pozorováním kolemjdoucích dívek. Dana za skly tmavých brýlí předstírá lehký spánek, ale přitom tajně sleduje, jak z těch holek svléká očima plavečky. Když už není co okukovat, otočí se Petr k manželce a starostlivě si prohlíží aktinickou pigmentaci na jejím hrudníku.

„Jdi se na chvíli schovat do stínu. Vždyť se uškvaříš!“

Dana se ani nepohne a dál předstírá dřímotu. Jenom naprázdno polkne, jako by uvnitř vysušeného těla hledala poslední zbytky hlasu: Nech toho, ty pitomče! Dojdi si radši pro pivo, stíníš mi!

Petr přemýšlí, jak se stalo, že pro něj jeho žena přestala být tajemná a cizokrajná. Jak se stalo, že mu spíš než

ještěrku hřející se na kameni připomíná rudý pentagram. Postupem let se mu začala protivit i samotná podstata manželství, hlavně jeho vynucovaná věčnost a trvalost. Ale já nemám tolik času, říká si, abych s ní byl navěky. Když byla Miriam malá, neměl k podobným úvahám důvod.

Ale teď je Miriam pryč. Už není na co čekat.

Jedna z ještěrek vystupuje z davu. Blíží se a zvětšuje. Má oči, boky, rty. Odhazuje vlasy z čela, vypadá zamyšleně a smutně. Natáhne se pro skleničku a pak si ho všimne. Dnes po ránu a možná ani nikdy předtím ještě neviděla bělocha. Její zvědavý pohled ho probodává a vzrušuje.

7

„Ta zelenina je fakt výborná, vřele doporučuju,“ vyruší ho neznámý mužský hlas. Česky mluvící hlas! Petrovi se v očích zračí příjemné očekávání.

„František Churavý, ok Travel,“ představí se chlápek a podává Petrovi ruku.

„Petr Štěrba, Štěrba Tour,“ polkne rychle sousto Petr.

František si přesedne k jeho stolu a pustí se znovu do jídla. Všechna sousta poctivě rozžvýkává a průběžně si otírá ústa papírovým ubrouskem. Petrovi se zdá povědomý, viděli se možná v letadle nebo už dřív na jiném *fun tripu*.

František je z Berouna. Respektive z Berounska, opraví se. Skutečnost, že Petr bydlí v hlavním městě České republiky, je podle Františka nespornou výhodou. „To se tu líp vysvětluje, že jo?“

„Ani bych neřekl,“ vrtí hlavou Petr. „Mají v tom stejně zmatek.“

Františkovi je stejně jako Petrovi lehce přes čtyřicet, ale na první pohled je zřejmé, že o sebe víc pečuje. Tvář

má důkladně oholenou, mladě vyhlížející, vlasy čerstvě zastřižené a dokonale upravené, oblek skvěle padnoucí, zářící novotou. Petr proti němu vypadá rozevlátě, unaveně a trochu sklesle.

„Kolik jsi toho naspal?“ zeptá se František krátce poté, co si připijí na tykání šálkem nepříliš dobré kávy.

„Jen pár hodin. Dal jsem si moc teplou sprchu a blbě se mi usínalo.“

„Měl jsi k nám přijít na paj-tiou. Mám tu ještě kamaráda.“

„Tak třeba příště,“ usměje se Petr.

Na prostranství před hotelem se mezitím seřadí asi dvacet autobusů. Do jídelny vtrhne několik Číňanů označených cedulkami DOBROVOLNÍK a začnou nepříjemně halekat. Lidé reagují prudkým odstrkáváním židlí a hromadným úprkem. Petr s Františkem se také zvednou a zařadí se do masy směřující k východu. Fronta se zdá být nekonečná.

„Františku,“ zašeptá nešťastně Petr, když se vzdálenost mezi nimi začne nebezpečně zvětšovat. Muž, kterého Petr začal z nepochopitelných důvodů považovat za přítele, mizí za zatáčkou k vestibulu. Chvilí ještě vidí Františkovův krk a kus límce, ale pak ho stáhne dravý proud z bočních chodeb.

Je zase sám.

8

Mohutný dav Petra nažene do jednoho z autobusů, v němž marně hledá někoho ze své výpravy. Posadí se vedle dívky s tenkým telefonem v ruce. Po krátké konverzaci pochopí, že není z Číny, ale z Filipín. Jmenuje se Lyka Mae a na rozdíl od jiných dívek není zrovna dvakrát půvabná. Vlastně vypadá jako ostatní, jen ten půvab jí schází.